

ENDREÇO UNA MICA

Què és tot aquest garbuix? —m'ha dit la mare en entrar a l'habitació. És veritat que la tinc una mica desordenada, sobretot pel que fa a les joguines, els llibres i les revistes, que estan escampats pertot arreu. La mare intenta endreçar-ho, però he de confessar que no és fàcil, i avui s'ha empipat.

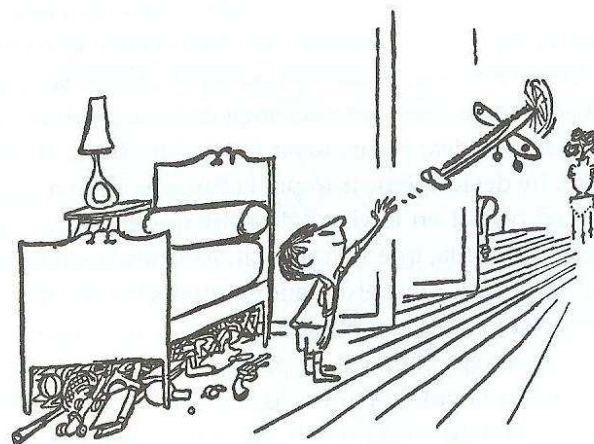
—Seré fora una hora —m'ha dit—, et quedes sol a casa. Quan torni vull veure la teva habitació ordenada, i no vull que facis bestieses.

Tan aviat com la mare ha marxat, m'he posat a endreçar. Pel que fa a les bestieses, no em preocupava, ara que ja sóc gran ja no en faig. No com abans del meu aniversari, fa tres mesos.

He començat traient coses que estaven a sota el llit. N'hi havia un fotimer. Hi he trobat un avió que vola, amb una hèlix que es munta amb una goma. A la mare no li agrada que jugui amb aquest avió, sempre diu que trenaré alguna cosa. He provat a veure si l'avió encara volava, i la mare tenia raó, perquè ha sortit per la porta de la meva habitació i ha volat fins a tren-

car un gerro que hi havia sobre la taula del menjador, després de fer un vol molt xulo. No és un accident gaire greu, perquè el pare ha dit moltes vegades que aquest gerro que ens va regalar l'àvia no és gaire maco. És clar que dins el gerro hi havia flors i aigua, i l'aigua ha mullat tota la taula, sobre el petit tapet de ganxet. Però l'aigua no taca. De fet, allò no era gens greu, i a l'avió no li havia passat res. He tornat a l'habitació i m'he posat a col·locar a l'armari les joguines que estaven a sota el meu llit. A l'armari he trobat l'osset de peluix de quan era petit. No feia gaire patxoca, pobret petitó, li mancaven clapes de pèl. He decidit arreglar-lo. He anat a la cambra de bany i he agafat la màquina d'afaitar elèctrica del pare. Si l'hi afaitava tot el pèl, no es veurien clapes. És divertit!, la màquina d'afaitar fa bzzzz i els pèls se'n van. Estava a mig afaitar-lo, quan la màquina ha deixat de fer zzzz, ha saltat una espurna i s'ha aturat. No és res greu, perquè el pare sempre diu que la màquina és vella i que en vol comprar una de nova, però és empipador per a l'ós: la meitat de dalt ha quedat afaitada, però l'altra meitat, no. Sembla que dugui pantalons.

He deixat l'ós a l'armari i la màquina d'afaitar a la cambra de bany i he tornat a la meua habitació per acabar d'endreçar. La murga era que les joguines no cabien totes a l'armari, i he decidit tornar a treure-ho tot per veure què podia llençar. Així, he trobat uns cotxes als quals els faltaven rodes, rodes a les quals els faltaven cotxes, una pilota de futbol punxada, un fotimer de fitxes d'un joc de l'oca, cubells, i llibres que ja havia llegit amb dibuixos que ja havia pintat. Tot això no em servia de res. Llavors ho he posat tot a sobre el cobrellit i he fet un paquet que volia baixar per llençar-lo al cubell de les escombraries. Però he tingut una idea: per guanyar temps i no haver de baixar les escales, he decidit llençar-lo per la finestra. És una llàstima que no hagi pensat en la visera de vidre que hi havia a sobre de la porta d'entrada, que s'ha trencat. Afortunadament, no és greu, perquè la mare sempre diu que és impossible netejar aquesta vidriera i que havia estat una mala idea posar-la a sobre de la porta, i, quan ella diu això, el pare es posa a riure i diu que no es pot posar la vidriera al lloc de l'estora, i això fa enfadar la mare, i em diu que surti, que ha de parlar a soles amb el pare.

El que no volia era deixar davant de la porta totes les joguines que havia llençat. He anat a buscar l'aspirador de la mare.

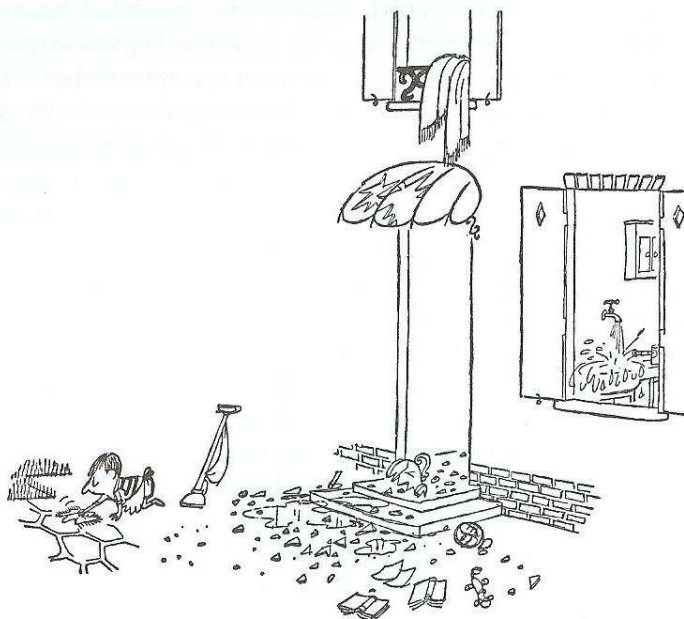
La mare no fa servir mai l'aspirador fora de la casa, i s'equivoca, perquè el cable elèctric és prou llarg, i és formidable, perquè aquestes màquines ho aspiren tot: les joguines, la grava, els trossos de vidre. Deuen haver estat els trossos de vidre els que han reventat la bossa de l'aspirador. No és greu, perquè la mare podrà recosir l'estrip o comprar-se una bossa nova. El que ja m'ha fet menys gràcia és que totes les coses que estaven a la bossa han caigut un altre cop davant la porta. No valia la pena xuclar-les amb l'aspirador per tornar-les al mateix lloc! He recollit de pressa els trossos més grossos i els he llençats a les escombraries, i, pel que fa a la resta, he tingut una idea formidable: he decidit fregar davant de la porta. He anat a buscar aigua a la cuina, però un cop allà, quina murga, no he aconseguit trobar el cubell per posar-hi l'aigua. Com que no faltava gaire perquè tornés la mare i volia donar-li una agradable sorpresa fregant-ho tot, he decidit fer servir la sopera, la gran, la que té un filet daurat i que la mare treu quan tenim convidats. És la més gran que tenim. Per agafar la sopera, que estava a l'armari, he hagut de pujar a l'escala de mà, cosa que m'agrada, però no és fàcil. Hi havia un pilot de plats davant la sopera. La veritat: s'ha de dir que la mare és una mica desorganitzada, perquè una sopera mai no hauria d'estar guardada al fons d'un armari, no se sap mai quan la pots necessitar per fregar. Li hauré de dir quan torni.

Però, bé, com que sóc prou hàbil, he aconseguit agafar la sopera. S'han trencat dos plats, però no és greu, perquè encara en queden vint-i-dos, i mai no hem tingut vint-i-dos convidats a casa!

Amb la sopera plena d'aigua, he anat a la porta d'entrada. He hagut de fer dos viatges, perquè com que la sopera és tan grossa, m'impedia veure on trepitjava i m'he entrebancat amb l'estora. He estat de sort, perquè no he deixat caure la sopera i l'estora ja s'assecarà.

En fi, he llençat l'aigua sobre la pols que hi havia davant de la porta i he fregat amb una tovallola. Per ser sincer, he de dir que no m'ha sortit gaire bé, perquè feia fanguet. Bé, no és greu, quan s'assequi marxarà més fàcilment. El que ja és més empipador és que la sopera s'ha trencat, i tenim un fotimer de plats i no es gaire pràctic tenir un munt de plats si només et queda

una sopera. Però tampoc és com per amoïnar-se, perquè al pare li agrada més que la mare faci entremesos que no pas sopa, quan tenim convidats. El pare diu que queda més fi, i la mare li contesta que una sopa de verdures Saint-Germain queda millor que uns ous amb maionesa i es posen a discutir, per riure. Ara ja no hauran de discutir més: no tenim res on posar la sopa de verdures Saint-Germain.

Com que no em calia tornar a la cuina per endreçar la famosa sopera, he guanyat una mica de temps. Aleshores, he pujat de pressa a la meva habitació i he acabat d'ordenar-ho tot dins l'armari. Ho he fet molt ràpid, sobretot si tenim en compte que he hagut de tornar a la cuina, perquè he recordat que m'havia deixat l'aixeta oberta, i, com que la pica estava taponada amb els trossos dels plats trencats, hi havia aigua pertot arreu. No és res greu, sobre les rajoles i amb el sol que farà demà s'assecarà ràpid i la mare no haurà de fregar el terra, perquè es cansa molt fent-ho i no li agrada.

En fi, que quan la mare ha tornat, tot estava llest a la meva habitació. Jo estava ben segur que em felicitaria i que es posaria contenta.

Doncs bé, ja sé que us quedareu ben parats, però us prometo que és la veritat: m'ha renyat!